

Guardó a les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor

El passat 16 de febrer, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, l'alcalde Xavier Trias presidí l'acte de lliurament de la Medalla d'Honor al Mèrit Cívic a la Congregació de Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Aquest guardó els fou atorgat «com a reconeixement a la seva contribució, des de la seva creació, a millorar la qualitat de vida i la salut dels nostres ciutadans». Fundades l'any 1881 pel beat Benito Menni per a l'assistència als malalts, especialment als malalts mentals i geriàtrics, aquestes religioses es varen establir a Catalunya l'any 1889 amb la primera fundació a Sant Boi de Llobregat. Actualment també tenen centres assistencials a Barcelona, Martorell i Caldes de Malavella.

GLOSSA

La catequesi de l'àvia fa pensar

L'àvia té dos néts, un noi de tretze anys i una nena de nou, els quals viuen amb els pares en una altra ciutat, allunyada de la seva. Els visita en algunes ocasions i els parla de Jesús. Ho fa perquè ha observat que en saben poc, que el coneixen poc. A l'àvia li dol i procura compensar-ho. En la darrera visita, els explicà que Jesús era una persona que anava pels pobles fent el bé i convidant a estimar, que deixava un rastre de bondat i servei per allà on passava. Afegia en acabar l'explicació: «Mireu si estimava que, a la creu, va perdonar els botxins i els qui l'havien lliurat». Feia estona que parlaven i l'àvia havia aconseguit de captar l'interès dels néts. El seu testimoni de seguiment de Jesús havia impressionat els néts profundament. El noi, implicat en el relat, demanà: «Àvia, explica'm una mica més com era Jesús, perquè això de viure fent el bé i perdonant els botxins és molt difícil». L'àvia continuà amb l'explicació. Quan acabà la sessió de catequesi ocasional, el noi digué: «Tot això està molt bé, àvia. Fa pensar. Ens has d'explicar més coses de Jesús.»

El nostre context social està sovint allunyat de la fe i del que des de la fe

es proposa, i el mal, el dolor, la violència, les injustícies, la fam, l'egoisme... la realitat del món, lluny dels ensenyaments de Jesús, poden esdevenir una temptació que s'oposi a tot el que es refereix al projecte, a la Bona Nova que Jesús va anunciar.

La fe és un do de Déu, una gràcia del seu amor. El testimoniatge de persones concretes ens hi pot apropar. Hem de ser, amb senzillesa i humilitat, amb la nostra vida a prop de Jesús, testimonis de fe, testimonis de resurrecció. És el que fa l'àvia del nostre relat amb les seves paraules, amb la seva vida i amb la seva pregària per tots i cadascun dels néts, demanant que coneguin Jesús, que el coneixement els porti a estimar-lo i al desig de seguir-lo. «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis... llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, el que ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (He 12,1-2).

Quina sort de l'àvia que estima i que fa pensar!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dijous 19**, Festa de sant Josep, Pastoral Vocacional, 24 h. Adoració al Santíssim al Seminari.
- **Dissabte 21**, Delegació de Joventut, Jornada Diocesana al Seminari.
- **Diumenge 22**, Missa Estacional i Visita Pastoral als Muntells, a les 11 h. / Missa aniversari de la mort del bisbe Moll a la Catedral, a les 18.30 h.

PARAULES DE VIDA

Senyor, què maneu que faça jo?

Diumenge que ve, després de la Solemnitat de sant Josep, celebrarem en la nostra diòcesi el Dia del Seminari. La realitat del nostre Seminari, com la de moltes altres del nostre entorn, és humil: aquest curs han ingressat dos joves, pel que actualment són tres els qui s'estan preparant per al sacerdoci. Davant d'aquesta realitat, us vull invitar a què agraïm al Senyor el testimoni de generositat d'aquests joves i que pregueu per ells, perquè siguin fidels a la crida del Senyor, superen les dificultats que puguen aparèixer en el seu procés vocacional i creixi en ells el desig d'entregar la seua vida per Ell. Gràcies a Déu estan vivint amb goig el camí cap al sacerdoci i açò ens ompli a tots d'alegria i d'esperança: a les seues famílies, a les seues parròquies i a tota la comunitat diocesana.

En els meus anys de sacerdot i de bisbe he tingut l'ocasió de parlar amb molts joves que es trobaven en procés de discerniment vocacional. Cada vegada que algun d'ells em manifestava el seu desig d'ingressar en el Seminari, tenia la sensació que el Senyor li estava fent un regal a l'Església. Tota vocació al sacerdoci és sempre, i més en els nostres temps, un regal del Senyor a l'Església i al món. Amb humilitat demanem-li també que no deixi d'enviar obrers a la seua Església.

El lema d'enguany evoca la figura de santa Teresa de Jesús. El secret últim de la seua vida no va ser altre que preguntar-se constantment en la pregària què era el que el Senyor li manava, i créixer en el desig d'obeir amb generositat a la voluntat de Déu. Aquest és el camí de la santedat i, per tant, de tota vocació cristiana. Davant d'aquest testimoni de vida i de fe, recordem a tots els joves que també s'han fet aquesta pregunta davant del Senyor, han escoltat la seua crida al sacerdoci i s'han decidit, amb el risc que suposa per a un jove actualment respondre amb generositat al Senyor.

La vocació és un do del Senyor, però nosaltres tenim la responsabilitat de crear espais on els joves puguen preguntar-se davant del Senyor: «Senyor, què maneu que faça jo?». Les famílies cristianes han d'educar als seus fills perquè descobrisquen que el més important és arribar a conèixer la voluntat de Déu sobre les seues vides. En les parròquies i moviments de joves hem de crear un ambient d'oració i de servei que desperte en ells el desig d'entregar-se al Senyor per a servir els germans.

Estimats joves, com a bisbe vostre us animo a què no tingueu por de plantejar-vos aquesta pregunta davant del Senyor. Si sentiu que el Senyor us crida, no tingueu por ni rebutgeu aquest sentiment: madureu la vostra decisió en la pregària, creixeu en l'amistat amb el Senyor, demaneu consell a un sacerdot amic i sigueu generosos amb Déu. En un món de vegades tan egoista no oblideu que per a un cristià «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Que sant Josep, patró de l'Església, intercedisca per aquells que han estat cridats al sacerdoci i concedisca als joves cristians el desig d'estar disposats a fer el que el Senyor els mane.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

ÉDISON FAÑANÁS LANAU

Voluntariat de presons

Édison Fañanás és pare de família nombrosa i diaca, llicenciat en ciències químiques i en eclesiàstiques i doctor en teologia, és professor d'institut a Calw (Alemanya). La seva tesi —*Voluntariado y prisión* (Claret)—, que qüestiona el voluntariat penitenciari des de dins i no només des d'una perspectiva teològica, conté una investigació empírica global (75 entrevistes a interns, treballadors i voluntaris a 5 presons d'Espanya, Alemanya, Colòmbia, Índia i Sudàfrica) i promou un diàleg entre la societat civil i el compromís cristià.

Per què et va atraure el voluntariat de presons?

El regal de la fe l'he rebut per tres conductes: la família, l'Escola Pare Manyanet i el grup de joves de la Parròquia St. Vicenç de Sarrià. Aquest entorn va facilitar el compromís a la presó com a voluntari. La principal aportació és la nova: a la presó tant l'intern com el voluntari estan en un context on és més fàcil copsar la misèria i finitud humana i, per això, es fa més palesa la presència de Déu.

Quines raons ètiques donen sentit al voluntariat a la presó?

El voluntariat a la presó es pot justificar èticament com el pont necessari que uneix el món de les persones privades de llibertat i que tenen dret a una resocialització amb el món de les persones que gaudeixen de llibertat i que tenen dret a conuiu en pau.

Com es pot entendre el càstig des d'una ètica cristiana?

L'ètica cristiana promou una justícia restaurativa-agàpica: entén el càstig no com a revenja (justícia retributiva) sinó com una reparació del mal fet, donant espai i visualitzant les víctimes en un procés on també l'infractor pugui fer experiència de l'amor incondicional de Déu.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels refugiats

Senyor meu!
Tota aquesta gent
ha perdut terra i cases
i molts s'han vist privats
fins i tot dels seus amors
més estimats.

Dóna'm força, Senyor,
de pregar per ells,
davant del Pare,
però sobretot
d'integrar en l'acció
la pregària.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

RETALES DE VIDA

El *amigo palo*

He releïdo una petita carta que me remitió una niña de diez años, dándome las gracias tras una consulta para resolver pequeños problemas psicológicos que requerían ayuda.

Al leerla, hoy de nuevo, me ha hecho repensar una expresión inusual contenida en dicha nota: «Un día encontré al amigo palo... me apoyó, me ayudó.»

En una época tecnològica en la que las redes sociales nos hacen mover en busca de contacto y amistad, no he encontrado una expresión como esta.

Las comunidades virtuales nos proponen amistades del mundo, amigos globales, grupos de opinión, gentes y colectivos que opinan, y con sus opiniones, su aprobación, sus estadísticas de enlaces y grupos de relación en red nos garantizan amistades efímeras y un soporte débil.

Pero el *amigo palo* es aquel que está a nuestro lado, el que ayuda y soporta, el que comparte y refuerza, el que acompaña y calla, el que callado nos sustenta y vigoriza, el disponible siempre, el silencioso...; el permanente en tiempo y lugar.

El *amigo palo* es aquel a quién debemos nuestra propia configuración personal, nuestras seguridades y nuestras creencias. Quién está presente en las alegrías y en las adversidades.

El *amigo palo* es aquel que a veces, relegado por mil circunstancias, retorna a nuestro pensamiento con agradecimiento y nostalgia.

Hoy he pensado que deberíamos recuperar el sentido de la amistad fuerte y sólida, que todos nos debemos esforzar en hacer buenos amigos palo.

Y que lo hacemos posible actuando como lo hizo Nebridio, el buen amigo de san Agustín, que abandonó su patria y le acompañó en su aventura para «compartir la ardiente pasión de la verdad y de la sabiduría. Como nosotros suspiraba y como nosotros fluctuaba, ardiente buscador de la vida feliz y escrutador infatigable de las más difíciles cuestiones» (*Confesiones*).
¡Ese fue su *amigo palo*!

Gloria Blanco, psicóloga

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Recibir con humildad,
entregar con misericordia

Hablaba el Santo Padre de un gran regalo: «La salvación no se compra ni se vende. Se regala, es gratuita. Nosotros no podemos salvarnos por nosotros mismos, la salvación es un regalo, totalmente gratuita.»

El Señor nos lo dice, como a Nicodemo: «Tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Hijo único, para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna» (Jn 3,16).

Un regalo que se nos brinda y que, para recibirlo, sólo se nos pide «un corazón humilde, un corazón dócil, un corazón obediente, como el de María».

Un regalo que recibimos de «Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó» (Ef 2,4). Jesucristo «no estimó un bien irrenunciable ser igual a Dios sino que se anonadó a sí mismo y obedeció hasta la muerte y una muerte de cruz» (Fl 2,7).

Se nos llama a ser don: «Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él determinó que practicásemos» (Ef 2,10).

Y hoy, por medio del Santo Padre, se nos llama a «ser islas de misericordia en medio del mar de la indiferencia». Revestidos de la «bondad y misericordia» de Cristo, «llegar a ser como Él, siervo de Dios y de los hombres».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. iv), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.
17. ■ **Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
18. ■ **Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
19. □ **Dijous** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.
20. ■ **Divendres** [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.
21. ■ **Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
22. ■ **† Diumenge vinent**, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

► Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

► Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*
Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teniem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.
Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entrstitit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.
Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

► Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos. Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: "El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!"»

► Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*
Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.
Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.
¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.
Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Jesús conversa amb Nicodem.
Pintura de Jacob Jordaens (1593-1678), Museu de Belles Arts de Tournai (Bèlgica)

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Déu és fidel a l'aliança

En els textos bíblics d'aquest diumenge es contraposen el pecat de l'home i l'amor de Déu, que «estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». La Pasqua ja és a prop i l'Església ens invita a la joia. El Fill de l'home ha estat enlairat a la creu «perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna». Per tal de fer entendre què vol dir creure en el Fill de l'home, l'evangeli de Joan d'avui ens recorda la història d'Israel, que fent camí pel desert s'havia rebel·lat contra Moisès i contra el mateix Déu, per la qual cosa foren castigats amb les mossegades de serps ve-

rinoses i moriren. Els israelites van reconèixer que havien pecat i Déu els va prometre que aquells que havien estat mossegats per les serps, si miraven la serp de bronze, quedaven amb vida. La serp enlairada per Moisès al desert és una prefiguració de Jesús enlairat sobre la creu, font de salvació per a tots els qui creuen que «Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell».

A la nostra infidelitat i al nostre pecat es contraposen la fidelitat i l'amor misericordiós de Déu. Al pecat que mena l'home a l'esclavitud i a la mort es contraposa l'amor de Déu que dóna la llibertat i la salvació. La nostra salvació no és mèrit nostre sinó pura gràcia. Diu sant Pau que és «per gràcia que Déu us ha salvat», per

la infinita riquesa del seu amor. Tot això troba el seu ple compliment en Jesucrist: «Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes». La darrera paraula no la té la mort, sinó la vida. Hem estat salvats per amor. «Tenir la vida eterna» no indica només la benaurança després de la vida terrena, sinó en la vida divina des d'ara. Aquest fragment del col·loqui amb Nicodem resumeix bé el procés de la fe cristiana, que és el mateix camí que seguirà el cec de naixement: veure, creure, tenir vida eterna. Ens fa pensar en l'escena del calvari segons sant Joan: «Miraran aquell que han traspasat» (Jn 19,37).

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA DIOCESANA

Presentació dels xiquets batejats l'any 2014

Diumenge 1 de febrer, vespre de la festa de la Presentació del Senyor al Temple, en l'Eucaristia del matí vam convidar a les famílies dels xiquets i xiquetes batejats l'any passat a presentar els infants a la Mare de Déu.

Després de la renovació de les promeses del bateig i de pregar tots junts, cada família va oferir els infants a Maria, Mare nostra, fent una pregaria personal i demanant la seva intercessió.

Mn. Joan Guerola

Confirmacions a la parròquia Sant Llorenç Màrtir. El Pinell de Brai

El 31 de gener, el Sr. Bisbe Mons. Enrique Benavent, va confirmar vuit nois i noies a la nostra

parròquia. La celebració es va desenvolupar amb senzillesa i participació per part dels confirmands, familiars, comunitat parroquial i amb la calidesa i espiritualitat del nostre Bisbe i dels sacerdots Jordi Centelles, rector de la nostra parròquia, i Rafel Prades.

Les paraules del Sr. Bisbe «Avui és una nova Pentecosta» i els cants adreçats a l'Esperit Sant, a càrrec del nostre cor parroquial, van crear un clima de reflexió, silenci i pregària propis de l'acte.

Va acabar la celebració amb la benedicció, el cant final i l'emoció dels joves confirmats i familiars, als quals es va animar a seguir ajudant als seus fills en aquest camí cristià.

Una bonica foto de record de tot el grup, amb el Sr. Bisbe, el mossèn i la catequista.

Montse Pellissa,
catequista

Tortosa celebra la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol

El 31 de enero, en el Templo de la Reparación, se celebró la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol. La Eucaristía fue presidida por Mons. Enrique Benavent y concelebrada por el director general de la Hermandad, D. Florencio Abajo, y unos veinte sacerdotes.

Estaban presentes algunas autoridades municipales presididas por el Sr. Alcalde, religiosas y un buen número de tortosinos. Los cantos fueron a cargo de Kairoi, Germanos Maristes de Barcelona.

En la homilía nuestro obispo, nos dijo que un santo es un regalo de Dios a la Iglesia y esto es Mn. Sol. La gracia especial que el Señor le concedió fue penetrar en el sentido de toda vocación, pero en especial de la vocación sacerdotal, y el camino es la Palabra de Dios, que nos ayuda a discernir lo que el Señor quiere para cada uno de nosotros.

Al final de la celebración, D. Florencio Abajo dirigió unas palabras de agradecimiento a Dios por la vida de D. Manuel, por su palabra, su ejemplo, su obra y todo el bien que ha hecho.

María Joana Querol

Trobada de joves cristians de la parròquia de la Mare dels Dolors de Tortosa

El cap de setmana del 30 i 31 de gener un grup de 24 joves que quinzenalment es reuneixen a la parròquia dels Dolors de Tortosa, hem fet una parada en el camí. Ens hem reunit a l'acolliment de les Teresianes a Jesús on hem fet una revisió de la primera part del curs i també hem preparat el segon semestre.

Valorem positivament aquests espais de trobada. Aprofitem per a convidar-vos a les nostres revisions al local parroquial els divendres a les 20.30 h.

Antoni Caballol, Grups de joves
dels Dolors de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Señor, ¿qué mandáis hacer de mí?

El próximo domingo, después de la Solemnidad de san José, celebraremos en nuestra diócesis el Día del Seminario. La realidad de nuestro Seminario, como la de otras muchas de nuestro entorno, es humilde: este curso han ingresado dos jóvenes, por lo que actualmente son tres los que se están preparando para el sacerdocio. Ante esta realidad, os quiero invitar a que agradezcamos al Señor el testimonio de generosidad de estos jóvenes y a que recéis por ellos, para que sean fieles a la llamada del Señor, superen las dificultades que puedan aparecer en su proceso vocacional y crezca en ellos el deseo de entregar su vida por Él. Gracias a Dios están viviendo con gozo el camino hacia el sacerdocio y esto nos llena a todos de alegría y esperanza: a sus familias, a sus parroquias y a toda la comunidad diocesana.

En mis años de sacerdote y de obispo he tenido la ocasión de hablar con muchos jóvenes que se encontraban en proceso de discernimiento vocacional. Cada vez que alguno de ellos me manifestaba su deseo de ingresar en el Seminario, tenía la sensación de que el Señor le esta-

ba haciendo un regalo a la Iglesia. Toda vocación al sacerdocio es siempre, y más en nuestros tiempos, un regalo del Señor a la Iglesia y al mundo. Con humildad pidámosle también que no deje de enviar obreros a su Iglesia.

El lema de este año evoca la figura de santa Teresa de Jesús. El secreto último de su vida no fue otro que preguntarse constantemente en la oración qué era lo que el Señor le mandaba, y crecer en el deseo de obedecer con generosidad a la voluntad de Dios. Este es el camino de la santidad y, por tanto, de toda vocación cristiana. Ante este testimonio de vida y de fe, recordamos a todos los jóvenes que también se han hecho esta pregunta ante el Señor, han escuchado su llamada al sacerdocio y se han decidido, con el riesgo que supone para un joven actualmente responder con generosidad al Señor.

La vocación es un don del Señor, pero nosotros tenemos la responsabilidad de crear espacios en los que los jóvenes puedan preguntarse ante el Señor: «Señor, ¿qué mandáis hacer de mí?». Las familias cristianas deben educar a sus hijos para que descubran que lo más importan-

te es llegar a conocer la voluntad de Dios sobre sus vidas. En las parroquias y movimientos de jóvenes hemos de crear un ambiente de oración y de servicio que despierte en ellos el deseo de entregarse al Señor para servir a los hermanos.

Estimados jóvenes, como obispo vuestro os animo a que no tengáis miedo de plantearos esta pregunta ante el Señor. Si sentís que el Señor os llama, no tengáis miedo ni rechazéis este sentimiento: madurad vuestra decisión en la oración, creced en la amistad con el Señor, pedid consejo a un sacerdote amigo y sed generosos con Dios. En un mundo a veces tan egoísta no olvidéis que para un cristiano «hay más alegría en dar que en recibir» (Hech 20,35).

Que san José, patrono de la Iglesia, interceda por aquellos que han sido llamados al sacerdocio y conceda a los jóvenes cristianos el deseo de estar dispuestos a hacer lo que el Señor les mande.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa